

[P. E. Eriksen.]

forskellige intervaller i tiden, siden grundloven blev givet i 1849.

Som det også er blevet nævnt af den ærede foregående taler, er der blevet givet mange oplysninger, og mange forhold er trukket frem. Det vil jeg gerne takke for. Jeg kan ikke se andet, end at nu må folketinget følge statsrevisorerne og opstille en bom over stien. Ingen udgift uden folketingets medvirken og tilladelse. Det burde være sådan, at dørene klapper over hele Christiansborg, hvis udgifter; der ikke foreligger bevilget, overskrider dørtærsklen på vej ud. I hvert fald må man være opmærksom på disse forhold.

Det er imidlertid klart, at helt ekstraordinære situationer kan opstå, men så må man skyndsomt søge forholdene bragt i orden gennem ændringsforslag til finansloven eller ved særlig lov. Det gælder vel i denne forbindelse også om at lægge byggesager sådan til rette, at det hele kan ordnes. Der er i de sidste folketingssamlinger givet flere rammelove om dette eller hint — jeg nævner rigshospitalet, statshospitalet på Færøerne, forsorgscentrene, polyteknisk læreanstalt o. s. v. — der viser, hvor langt man kan gå, og så må der føres en effektiv budgetkontrol og kontrol med de enkelte sager.

Gjort gerning står ikke til at ændre, men jeg vil tro, at det røre, denne statsrevisorernes betænkning har skabt, i fremtiden vil øve sin virkning. Det står nu til de udvalg, der har arbejdet med sagen, eller til finansudvalget at trække linjerne op og til folketinget at bestemme, hvorledes de skal føres ud i livet. Al respekt for ekspertudvalg; det kan være udmærket med de oplysninger, der kommer derfra, men folketinget må placere sig bag grundlovens ord.

Endnu vil jeg gerne rette en tak til formanden for det udvalg, som har arbejdet med sagen; det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre), for den indsats, han har udført for at trænge til bunds i problemerne, samtidig med at han har rettet blikket fremefter for at være med til at forhindre, at der fremtidig skal finde så stærke indsigelser sted, som tilfældet har været med det forelagte statsregnskab.

Må jeg slutte med på mit partis vegne trods de nævnte forholds alvorlige karakter

at anbefale godkendelse af statsregnskabet for 1960-61. Samtidig vil jeg gerne understrege, at udvalgsbetænkningens ord om de påskønnelsesværdige bestræbelser, som statsrevisorerne har udfoldet for at fastslå folketingets — og alene dets — bevillingsret efter grundlovens ord må vi også i fremtiden have for øje.

**Gottschalek-Hansen:** Hidtil har det været sådan, at statsrevisorernes betænkning har været henvist til behandling i det af folketinget nedsatte udvalg, som så efter endt gennemgang har afgivet betænkning, hvorefter regnskabet uden yderligere kommentarer er blevet godkendt af folketinget. Denne fremgangsmåde er ikke tilrådelig i længden, så meget mindre som der ikke mindst gennem de senere år har bredt sig den opfattelse inden for adskillige områder af administrationen, at man i en vis udstrækning kan afholde udgifter uden først at søge hjemmel dertil. Og hvad værre er, der synes ligefrem i visse kredse at herske den opfattelse, at denne fremgangsmåde ikke alene er fuldt forsvarlig, men oven i købet tilrådelig.

Jeg vil gerne på det skarpeste advare imod denne praksis. Respekten for grundlovens § 46, stk. 2, må holdes i hævd, og det må være den lovgivende forsamlings første og fornemste pligt at stå vagt og værn om rigets grundlov. Begynder man at slække på dette område, vil man forskertse enhver mulighed for effektiv kontrol med statens midler, og hvad følgen heraf vil blive, tør man end ikke tænke.

Jeg føler derfor trang til at takke statsrevisorerne for det dygtige, grundige og ansvarsfulde arbejde, de har udført. De har ikke alene forstået deres opgave, men også vist både evne og vilje til at løse denne.

Vi har jo, grundet på den opsigtsvækkende Jonstrupaffære, indhentet responsa fra to retslærde, professorerne Alf Ross og Max Sørensen, idet vi håbede, at denne juridiske sagkundskab skulle bidrage til at kaste lys over sagen. Det modsatte har desværre været tilfældet. Da jeg læste professor Max Sørensens responsum, ihukom jeg skriftens ord — jeg beder om tilladelse til et citat — hvor landshøvdingen Festus ifølge Apostlenes gerninger, kap. 26, vers 24, siger til Paulus: